

Köpeğin Adı Badi 57

– Ömer Faruk · 10 Kasım 2017

Öğleden sonra evimizin yanına mavi bir otomobil ve lüks bir cip park etti. Tabii gelenler Hoca ve Tüccar'dı. Biraz sonra da o zalim Cerrah'ın geleceğini düşününce canım sıkıldı.

Kenan Baba verandaya buyur ettiği misafirlere :

-Doktor yok mu, diye sorunca, Hoca'nın verdiği cevap beni rahatlattı:

-Telefon etti, gelemeyeceğini söyledi. Uykusuzmuş, yorgunmuş; zaten ertesi gün de bir aylığına yurt dışına gidiyormuş. İtalya mı dedi, yoksa İspanya mı tam anlamadım, o sırada yanımdan geçen arabanın gürültüsünden.

-Umarım bana darılıp da gelmemiş değildir. Çünkü Badi'nin kaybolduğu günlerde çok ters bir laf etmişti, ben de cevap vermiştim. Belki istemeden onu kırmış olabilirim.

-Yok öyle bir şey. Hem Doktor alıngan bir adam değildir.

Bu haber beni çok sevindirdi. Bir ay rahatım demek ki... Önce çay içtiler, sonra kahve ile sohbetlerini sürdürdüler. Konu döndü dolaştı çünkü cinayet haberine geldi. Tüccar:

-Can sıkıcı bir olay. Şehirde başlayıp köye de bulaşmış. Katil buraları çok iyi bilen biri olmalı. Güvenlik güçlerinin de işi zor. Beş cinayet işlenmiş, ortada en ufak bir delil yok. Bakalım işin üstesinden nasıl gelecekler?

Hoca:

-İnsan aklını her zaman yararlı işlerde kullanmıyor. İşte bunun gibi birçok kötü olayın gerisinde maalesef insan aklının, zekasının rolü var. Biz asırlardır hep insanı öne çıkardık, insanlığı ise unuttuk. O yüzden ne acı ki insan ararken, insanlığı kaybettik. Aslında nasıl bir insan aradığımızı ya da istediğimizi de bilmiyorduk. Rejimlerin hemen hepsi tekdüze insanlar yaratmak istediler ve bunun için eğitime önem verdiler. Eğitim yoluyla insanlara birçok gereksiz bilgi de öğretiler. Hatta kötülük yapmak için eğitilen insanlar bile oldu. İnsanlık için en büyük tehlike, kötülük yapmak için eğitilmiş akıllardır. Bu arada insanın ruhsal bir yapısı olduğu gerçeğini unuttular. Oysa toplumdaki ruhsal sorunları görmezlikten gelmek, insanların geleceğini tehlikeye atmak demektir. Ruhsal sorunların ortaya çıkmasını önleyici tedbirler alınmış olsaydı bu kadar çok anormal durumla karşılaşmazdık. İşte biz bugün bir seri katil örneği ile bu tehlikeyi yaşıyoruz. Kısacası bana göre, insanı eğitmeye, "insanlığı" öğreterek başlamalıyız

Kenan Baba:

-İnsanoğlu her şeyi yapabilecek bir donanıma sahip olmadığı halde, her konuda yarıştırlıyor. Bu yüzden insanoğlu sınırlı bir potansiyelle, sınırsız işler yapmanın peşinde. İşte buhranın ana sebebi! Umudu kırık insanlar böyle yaratılıyor. Umudu kırık insan, yaralı aslana benzer. Ne zaman ve neye saldıracağı hiç belli olmaz. Katiller, gangasterler böyledir...

Tüccar:

-İnsanı fazla da abartmamalı. Bence insanlar kitap olsaydı, sanırım birçoğunu daha ilk sayfasını bile okumadan kapatıp atardık. Mesela, ağacın çürüğü bile işe yarar: Ya odun olarak yakılır ya da toprağa karışarak gübre olur. Pekiyi, insanın çürüğü ne işe yarar?

Hoca:

-Taşı yontar gibi insanı yontmaya kalkarsan, tabii ki taş kalpli insanlar ortaya çıkar."İnsanlık tarihi" diyerek söze başlıyorlar; "savaşlar, krizler, devrimler, kuraklıklar" diye devam ediyorlar. Gerçekten bu mudur insanlık tarihi denilince akla gelenler? Özgürlükler, barışlar, kardeşlikler, hakça bölüşümler, edebiyat ve sanat eserleri kimin tarihi ile ilgili? Yoksa yeryüzünde bütün bunlar yaşanmadı mı? İnsanlara hak ettiklerinden daha fazla değer, sevgi, övgü, ödül, mal ve tabii ceza da vermemeli!

Kenan Baba:

-İnsanı olduğu gibi kabul etmeli. Hoca'ya bu noktada katılıyorum. Ne yerin dibine batırmalı, ne de ona hak etmediği hasletleri yüklemeli. Her yönden mükemmel olan kişi yoktur; çünkü bu dünyada melekler değil insanlar yaşıyor. Hepimizin içinde az veya çok mutlaka kötülük vardır. Kötülüklerden tamamen arınamayabiliriz; ama kötülükleri pasifleştirebiliriz.

Tüccar ve Hoca, akşam olmadan arabalarına binip gittiler. Gitmeden önce beni sevdiler. Cerrah'ın olmaması onlara beni daha rahat sevme imkanı veriyordu. Bana karşı olumsuz tutumunu bildiklerinden, onun yanında rahat davranamıyorlardı. Hatta Tüccar beni öptü, çok mutlu oldum bu davranışından. Kenan Baba da tebessüm ederek onları uzaktan izliyordu.

Kenan Baba, bütün gece bilgisayarda bir şeyler yazdı. Saatlerce gözümü onun üzerinden daha doğrusu bilgisayardan ayırmadım.. Parmaklarıyla klavyeye dokunduğunda bilgisayar ekranında harfler, rakamlar ve diğer işaretler çıkıyordu. Bir kelime nasıl okunuyorsa öyle de yazılıyordu, yani harfleri katarak... Büyük harfle yazmak istediğinde soldaki bir tuşa da basıyordu, satırbaşı yaparken de "enter"e... İstenmeyen bir kelime, cümle ya da paragrafın nasıl silindiğine de öğrendim.

O gece öğrendiklerim tabii ki yeterli değildi, onun için daha birkaç gün gözlemlerime devam ettim. Ve nihayet o an yani ilk yazmayı deneme anım geldi. Kendimden emin bir şekilde bilgisayarın başına oturdum, Kenan Baba yakalarsa diye endişem de yoktu; çünkü horlamasını ta buradan duyabiliyordum.

Her çocuk, yazmayı öğrenince ilkönce adını yazmak ister. Yazınca da çok sevinir. Ben de...

-”BADİ badi Badi B-A-D-İ Badi Badi Badi Badi Badi Badi Badi Badi Badi Badi BADİ BADİ BADİ” yazarak sayfanın yarısını doldurdum. . Ya Kalo? Bu adımı niye yazmayı unuttum. Cafer Aga vermişti bu adı bana. Cafer Aga'nın hayali gözlerimin önünde canlandı. İleride Cafer Aga'nın adını da tüm sevdiklerimin adını da yazacağım. “KALO kalo Kalo K-A-L-O Kalo Kalo Kalo KALO” Şimdi sayfanın tamamı doldu. Bir müddet eserimi hayran hayran seyrettim, öksürük sesi duyunca da yazdıklarımı aceleyle sildim, yerdeki minderin üzerine uzanıp uyuyor numarası yaptım. Kenan Baba:

-Badi arkadaşım, haydi git de yerine yat, deyince kalktım ve kulubeme gittim.

•••

(Devam edecek...)